

Slewo (věc C-681/17)**Datum rozhodnutí:** 27. března 2019

Závěr: *Takové zboží, jako je matrace, jehož ochrannou fólii spotřebitel po jeho dodání odstraní, nelze podřadit pod pojem „zboží v uzavřeném obalu, které není možné vrátit z důvodu ochrany zdraví nebo z hygienických důvodů a které spotřebitel z tohoto obalu vyňal“.*

Skutkové okolnosti: Společnost slewo je podnikem, který podniká v oblasti online prodeje a nabízí k prodeji zejména matrace. Dne 25. listopadu 2014 si S. Ledowski na internetových stránkách společnosti slewo objednal matraci k soukromým účelům za cenu ve výši 1 094,52 eur. Obecné prodejní podmínky uvedené na faktuře vystavené společností slewo obsahovaly zejména „informace pro spotřebitele o odstoupení od smlouvy“ v následujícím znění: „Náklady spojené s navrácením zboží ponese naše společnost. [...] Vaše právo na odstoupení od smlouvy předčasně zaniká v následujících případech: u smluv o dodání zboží v uzavřeném obalu, které není možné vrátit z důvodu ochrany zdraví nebo z hygienických důvodů a které spotřebitel z tohoto obalu vyňal.“ Při dodání byla matrace, kterou si S. Ledowski objednal, opatřena ochrannou fólií, kterou následně odstranil. Sascha Ledowski sdělil e-mailem ze dne 9. prosince 2014 společnosti slewo, že chce dotčenou matraci vrátit, a požádal ji, aby zabezpečila její přepravu. Vzhledem k tomu, že slewo nezařídila tuto přepravu, S. Ledowski nesl sám náklady na přepravu ve výši 95,59 eur. Sasha Ledowski podal k Okresnímu soudu v Mohuči, Německo, proti společnosti slewo návrh na náhradu kupní ceny a nákladů na přepravu dotčené matrace v celkové výši 1 190,11 eur navýšené o úroky a náklady na právní zastoupení.

Právní stránka: Právo odstoupit od smlouvy má spotřebitele chránit ve specifické situaci prodeje na dálku, ve které před uzavřením smlouvy nemá možnost si ve skutečnosti prohlédnout daný výrobek nebo se seznámit s vlastnostmi dané služby. Toto právo má tedy vyvážit nevýhodu, která pro spotřebitele plyne ze smlouvy uzavřené na dálku, tím, že mu poskytuje přiměřenou dobu na rozmyšlenou, během níž má možnost nabyté zboží prozkoumat a vyzkoušet. Výjimka z práva odstoupit od smlouvy stanovená v čl. 16

písm. e) směrnice 2011/83 se uplatní pouze tehdy, když je zboží po vybalení s konečnou platností v takovém stavu, že již nemůže být uvedeno na trh, a to z důvodů ochrany zdraví nebo hygienických důvodů, neboť samotná povaha tohoto zboží znemožňuje nebo nepřiměřeně ztěžuje obchodníkovi, aby přijal opatření umožňující uvést zboží znovu na trh, aniž by to mělo negativní dopad na některý z těchto požadavků. Na matraci, jejíž ochrannou fólii spotřebitel po dodání odstraní, se tedy nemůže vztahovat výjimka z práva na odstoupení od smlouvy stanovená v čl. 16 písm. e) směrnice 2011/83. I když byla taková matrace případně použita, není totiž jen z tohoto důvodu zjevně s konečnou platností nevhodná pro další použití třetí osobou nebo další uvedení na trh. V tomto ohledu postačí zejména připomenout, že jedna a tatáž matrace slouží po sobě následujícím zákazníkům hotelu, existuje trh s použitými matracemi a matrace, které byly použity, mohou být důkladně vyčištěny. Pokud jde o právo na odstoupení od smlouvy, matrace může být přirovnána k oděvu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 23. ledna 2019, *Walbusch Walter Busch*, C-430/17, EU:C:2019:47, rozsudek ze dne 4. října 2018, *Kamenova*, C-105/17, EU:C:2018:808.

Relevantní právní úprava: čl. 16 písm. e) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/83/EU o právech spotřebitelů.

Germanwings (věc C-501/17)**Datum rozhodnutí:** 4. dubna 2019

Závěr: *Poškození pneumatiky letadla takovým cizím předmětem, jako je volný úlomek nacházející se na letištní dráze, spadá pod pojem „mimořádné okolnosti“. Nicméně aby se letecký dopravce, jehož let měl z důvodu takovéto „mimořádné okolnosti“ významné zpoždění, zprostil povinnosti poskytnout náhradu cestujícím, musí prokázat, že použil veškeré personální nebo hmotné zdroje a finanční prostředky, kterými disponuje, s cílem zabránit tomu, aby výměna pneumatiky poškozené takovým cizím předmětem nacházejícím se na letištní dráze, jako je volný úlomek, vedla k významnému zpoždění dotyčného letu.*

Skutkové okolnosti: Wolfgang Pauels si u společnosti Germanwings rezervoval let z Dublinu (Irsko) do Düsseldorfu (Německo). Dne 28. srpna 2015 byl tento let uskutečněn se

zpožděním na příletu v délce tři hodiny a dvacet osm minut. Společnost Germanwings odmítla vyhovět žádosti W. Pauelse o náhradu z důvodu, že zpoždění dotyčného letu bylo způsobeno „mimořádnou okolností“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení č. 261/2004, takže byla osvobozena od povinnosti poskytnout náhradu, která je upravena v čl. 5 odst. 1 tohoto nařízení. V této souvislosti společnost Germanwings uvádí, že zpoždění vzniklo v důsledku toho, že během přípravy na dotčený let byl v jedné z pneumatik letadla, které mělo tento let provést, nalezen šroub, kvůli němuž musela být dotyčná pneumatika vyměněna. Okresní soud v Kolíně nad Rýnem, Německo, který rozhodoval o žalobě W. Pauelse, uložil společnosti Germanwings povinnost zaplatit mu částku 250 eur a úroky, protože dospěl k závěru, že poškození pneumatiky letadla způsobené šroubem nacházejícím se na letištní dráze představuje okolnost, která je inherentní běžné činnosti leteckého dopravce a kterou může mít účinně pod kontrolou. Okresní soud v Kolíně nad Rýnem na podporu svého rozhodnutí dodal, že jeho analýza odpovídá i záměru normotvůrce, o čemž svědčí i existence kontroly letištní dráhy a právní povinnosti ji provádět.

Právní stránka: Má-li dotyčná porucha původ výlučně v nárazu cizího předmětu, což musí prokázat letecký dopravce, nelze tuto poruchu považovat za nerozlučně spjatou se systémem fungování letadla. Poškození pneumatiky, které mělo původ výlučně v nárazu cizího předmětu nacházejícího se na letištní dráze, proto nemůže být považováno za okolnost, která je z důvodu své povahy či původu vlastní běžné činnosti dotyčného leteckého dopravce. Kromě toho vzhledem ke zvláštním omezením, kterým letečtí dopravci při vzletu a přistávání podléhají, která jsou spojena zejména s rychlostí, při níž jsou tyto operace prováděny, vzhledem k požadavku bezpečnosti cestujících na palubě, jakož i vzhledem ke skutečnosti, že údržba letištních drah nespadá do jejich působnosti, se uvedená okolnost vymyká jejich účinné kontrole. Takováto porucha proto musí být kvalifikována jako „mimořádná okolnost“ ve smyslu čl. 5 odst. 3 nařízení č. 261/2004. V případě, že nastala „mimořádná okolnost“, je však letecký dopravce zproštěn povinnosti poskytnout náhradu cestujícím na základě článku 7 nařízení č. 261/2004, pokud může prokázat, že přijal opatření přiměřená situaci za použití veškerých personálních nebo hmotných zdrojů a finančních prostředků, kterými disponuje, s cílem zabránit zrušení nebo významnému

zpoždění dotyčného letu, avšak není možné od něj požadovat, aby podstoupil neúnosné oběti s ohledem na kapacity svého podniku v rozhodné době. Je proto na dotyčném leteckém dopravci, aby prokázal, že použil veškeré personální nebo hmotné zdroje a finanční prostředky, kterými disponuje, s cílem zabránit tomu, aby výměna pneumatiky poškozené cizím předmětem nacházejícím se na letištní dráze vedla k významnému zpoždění dotyčného letu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 22. prosince 2008, *Wallentin-Hermann*, C-549/07, EU:C:2008:771, rozsudek ze dne 4. května 2017, *Pešková a Peška*, C-315/15, EU:C:2017:342.

Relevantní právní úprava: čl. 5 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů.

Bosworth a Hurley (věc C-603/17)

Datum rozhodnutí: 11. dubna 2019

Závěr: *Smlouva mezi společností a fyzickou osobou zastávající funkci jejího ředitele mezi nimi nevytváří vztah podřízenosti, a nemůže být proto kvalifikována jako „individuální pracovní smlouva“, může-li tato osoba určovat či ve skutečnosti určuje podmínky uvedené smlouvy a má autonomní kontrolu nad každodenními operacemi této společnosti, jakož i nad výkonem své vlastní funkce, i když akcionář či akcionáři uvedené společnosti mají pravomoc tento vztah ukončit.*

Skutkové okolnosti: Peter Bosworth a Colin Hurley jsou britští státní příslušníci s bydlištěm ve Švýcarsku, kteří v době rozhodné z hlediska skutkového stavu v původním řízení zastávali funkci chief executive officer a chief financial officer skupiny Arcadia. Dále byli řediteli společností Arcadia London, Arcadia Singapore a Arcadia Switzerland a s jednou z těchto společností měli uzavřenu pracovní smlouvou, kterou sami vypracovali nebo která byla vypracována podle jejich pokynů. Dne 12. února 2015 podaly společnosti Arcadia London, Arcadia Singapore, Arcadia Switzerland a Farahead Holdings (dále společně jen „Arcadia“) k Vrchnímu soudu pro Anglii a Wales, obchodnímu senátu, Spojené království, žaloby na několik osob včetně P. Boswortha a C. Hurleyho. Tyto žaloby zněly na náhradu škody, která skupině Arcadia údajně vznikla v důsledku podvodných transakcí týkajících se společností z této skupiny. Arcadia v žalobě tvrdila, že došlo ke spolčení s cílem způsobit škodu protiprávními prostředky,

k porušení fiduciární povinnosti a k porušení výslovné či tacitní povinnosti vyplývající z jejich pracovních smluv. Podáním ze dne 9. března 2015 P. Bosworth a C. Hurley zpochybnili, že jsou soudy Spojeného království příslušné k projednání žalob skupiny Arcadia na náhradu škody vůči jejich osobám, jelikož podle nich se na ně vztahují ustanovení oddílu 5 hlavy II Luganské úmluvy II, upravující soudní příslušnost ve věcech individuálních pracovních smluv, a na základě uvedených ustanovení měly být tyto žaloby podány u soudů státu, ve kterém mají bydliště, tj. u švýcarských soudů.

Právní stránka: Předpokladem pracovního poměru je vztah podřízenosti mezi pracovníkem a jeho zaměstnavatelem a existence takového vztahu musí být posouzena v rámci každého konkrétního případu v závislosti na všech znacích a okolnostech charakterizujících vztahy, které existují mezi stranami. Podle znění ustanovení hlavy II oddílu 5 (články 18 až 21) Luganské úmluvy II není uzavření smlouvy podmínkou pro uplatnění zvláštních pravidel o soudní příslušnosti obsažených v těchto ustanoveních, takže neexistence formální smlouvy nebrání tomu, aby se jednalo o pracovní právní poměr spadající pod pojem „individuální pracovní smlouva“ ve smyslu uvedených ustanovení. Tento vztah však lze kvalifikovat jako „individuální pracovní smlouvu“ ve smyslu hlavy II oddílu 5 (články 18 až 21) hlavy II Luganské úmluvy II pouze v případě, že mezi dotčenou společností a dotčeným ředitelem existuje vztah podřízenosti. V tomto případě je třeba připomenout, že podle informací poskytnutých předkládajícím soudem zastávali P. Bosworth a C. Hurley funkce chief executive officer a chief financial officer skupiny Arcadia, byli řediteli společností Arcadia London, Arcadia Singapore a Arcadia Switzerland, s jednou z těchto společností měli uzavřenu pracovní smlouvu, kterou sami vypracovali nebo která byla vypracována podle jejich pokynů, a vždy jednali jménem a na účet všech společností skupiny Arcadia. P. Bosworth a C. Hurley rovněž ovládali osobu, která je zaměstnávala, rozhodovali o místě svého zaměstnání a o podmínkách svého zaměstnání. Za těchto okolností se jeví, že P. Bosworth a C. Hurley měli na skupinu Arcadia nezanedbatelný vliv, a je proto třeba konstatovat, že mezi nimi neexistoval vztah podřízenosti.

Související judikatura: rozsudek ze dne 10. září 2015, *Holterman Ferho Exploitatie a další*, C-47/14, EU:C:2015:574, rozsudek ze dne 20. listopadu 2018, *Sindicatul Familia Constanța a další*, C-147/17, EU:C:2018:926.

Relevantní právní úprava: ustanovení hlavy II oddílu 5 (články 18 až 21) Úmluvy o příslušnosti a uznávání a výkonu soudních rozhodnutí v občanských a obchodních věcech, podepsané dne 30. října 2007, jejíž uzavření bylo schváleno jménem Společenství rozhodnutím Rady 2009/430/ES ze dne 27. listopadu 2008.

Monachos Eirinaios (věc C-431/17)

Datum rozhodnutí: 7. května 2019

Závěr: *Právo EU brání vnitrostátní právní úpravě, která advokátovi, jenž je řeholníkem a je zapsán jako advokát u příslušného orgánu domovského členského státu, zakazuje, aby se u příslušného orgánu hostitelského členského státu zapsal za účelem výkonu své profese v tomto členském státě pod svým profesním označením udělovaným v domovském státě, z důvodu neslučitelnosti postavení řeholníka s výkonem povolání advokáta.*

Skutkové okolnosti: Řeholník Irenej, žalobce v původním řízení, je řeholníkem v klášteře v Petře v oblasti Karditsa (Řecko). Žádostí ze dne 12. června 2015 řeholník Irenej požádal DSA, aby ho zapsala do zvláštního seznamu vedeného Aténskou advokátní komorou (Řecko) jako advokáta, jemuž bylo profesní označení uděleno v jiném členském státě, konkrétně na Kypru. Dne 18. června 2015 DSA tuto žádost zamítla na základě vnitrostátních ustanovení týkajících se neslučitelnosti výkonu povolání advokáta a postavení řeholníka; vycházela přitom z toho, že se tato ustanovení vztahují i na advokáty, kteří chtějí v Řecku vykonávat povolání pod profesním označením udělovaným v domovském státě. Dne 29. září 2015 podal řeholník Irenej proti tomuto rozhodnutí žalobu ke Státní radě v Řecku.

Právní stránka: Advokáti, kteří získali právo používat toto profesní označení v členském státě a kteří příslušnému orgánu hostitelského členského státu předloží průkaz oprávnění potvrzujícího jejich zápis u příslušného orgánu v tomto prvním členském státě, musejí být považováni za osoby, které splnily všechny podmínky nezbytné pro zápis u příslušného orgánu hostitelského členského státu pod profesním označením získaným v domovském členském státě. Tento závěr není zpochybněn skutečností, že čl. 6 odst. 1 směrnice 98/5 stanoví, že bez ohledu na pravidla pro výkon povolání, jimž advokát vykonávající činnost pod profesním označením udělovaným v domovském státě podléhá v domovském členském státě, podléhá

tento advokát stejným pravidlům pro výkon povolání jako advokáti vykonávající činnost pod odpovídajícím profesním označením udělovaným v hostitelském členském státě ve vztahu ke všem činnostem, které na území tohoto státu vykonává. Je totiž třeba rozlišovat na straně jedné zápis advokáta u příslušného orgánu hostitelského členského státu, který si přeje vykonávat v tomto členském státě činnost pod svým profesním označením udělovaným v domovském státě, a na straně druhé samotný výkon povolání advokáta v uvedeném členském státě, během něhož tento advokát podléhá podle čl. 6 odst. 1 uvedené směrnice pravidlům pro výkon povolání, která platí v tomto členském státě. V této souvislosti je třeba připomenout, že tato pravidla nejsou na rozdíl od pravidel týkajících se předběžných podmínek vyžadovaných pro tento zápis předmětem harmonizace, a mohou se proto značně odchylovat od pravidel platných v domovském členském státě. Ostatně, jak potvrzuje čl. 7 odst. 1 této směrnice, nedodržení těchto pravidel může vést k uplatnění sankcí, které stanoví právo hostitelského členského státu. Tyto sankce mohou případně zahrnovat vyškrtnutí z příslušného seznamu advokátů tohoto členského státu. K předběžným podmínkám vyžadovaným pro zápis u příslušného orgánu hostitelského členského státu, které podléhají úplné harmonizaci, však není možné přidat dodatečné podmínky týkající se dodržování pravidel pro výkon povolání.

Související judikatura: rozsudek ze dne 17. července 2014, *Torresi*, C-58/13 a C-59/13, EU:C:2014:2088, rozsudek ze dne 2. prosince 2010, *Jakubowska*, C-225/09, EU:C:2010:729.

Relevantní právní úprava: čl. 3 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/5/ES o usnadnění trvalého výkonu povolání advokáta v jiném členském státě než v tom, ve kterém byla získána kvalifikace.

Çoban (věc C-677/17)

Datum rozhodnutí: 15. května 2019

Závěr: *Právo EU nebrání takovému vnitrostátnímu ustanovení, podle kterého se odebrá doplňková dávka tureckému státnímu příslušníkovi, který se vrátí do země svého původu a který má v okamžiku opuštění hostitelského členského státu postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta ve smyslu směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty.*

Skutkové okolnosti: M. Çoban je turecký státní příslušník, který byl po určitou dobu zaměstnán v Nizozemsku. Dne 11. září 2006 z důvodu nemoci opustil své zaměstnání. Od 18. prosince 2006 je držitelem povolení k pobytu pro dlouhodobě pobývajícího rezidenta EU, které bylo vydáno v souladu s ustanoveními směrnice 2003/109. Dne 8. září 2008 mu byla přiznána dávka podle zákona o práci a příjmu podle pracovní schopnosti ze dne 10. listopadu 2005 (Stb. 2005, č. 572), stanovená na základě snížení pracovní schopnosti o 45 % až 55 %. Mimoto byla M. Çobanovi poskytnuta doplňková dávka ve formě příplatku určeného k zajištění minimálního příjmu. Dne 10. února vyrozuměl M. Çoban příslušný orgán, že zamýšlí vrátit se 1. dubna 2014 do Turecka. Rozhodnutím tohoto orgánu ze dne 12. února 2014 mu byla odňata doplňková dávka, která byla předtím M. Çobanovi přiznána, a to s účinností od 1. dubna 2014.

Právní stránka: K rozhodnému okamžiku byl M. Çoban v postavení rezidenta dlouhodobě pobývajícího v Nizozemsku ve smyslu směrnice 2003/109. Je přitom třeba připomenout, že podle článku 8 směrnice 2003/109 má postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta trvalou povahu, s výhradou ustanovení článku 9 směrnice, týkajících se zrušení nebo odnětí tohoto postavení. Kromě toho, jejím hlavním cílem je integrace státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou trvale usazeni v členských státech. Stejně tak, jak vyplývá z bodu 2 odůvodnění uvedené směrnice, tato tím, že uvedeným státním příslušníkům třetích zemí přiznává právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta, usiluje rovněž o sblížení právního postavení uvedených státních příslušníků s postavením státních příslušníků členských států. Na základě tohoto postavení byl tedy M. Çoban v okamžiku svého odchodu z Nizozemska do Turecka schopen splnit podmínku pobytu na území tohoto členského státu uloženou pro možnost získat doplňkovou dávku dotčenou v původním řízení stejně jako občan Unie pobývající v Nizozemsku. Z toho vyplývá, že situace M. Çobana musí být považována za srovnatelnou se situací občana Unie pobývajícího v Nizozemsku, který získal na nárok na doplňkovou dávku. Za těchto podmínek by okolnost, že turecký státní příslušník, jakým je M. Çoban, si může na základě čl. 6 odst. 1 prvního pododstavce rozhodnutí č. 3/80 zachovat nárok na doplňkovou dávku poté, co se přestěhuje do Turecka, zatímco občané Unie i nadále podléhají podmínce bydliště na území Nizozemského království k tomu, aby

takový nárok získali, vedla k tomu, že by s tímto tureckým státním příslušníkem bylo zacházeno příznivěji než s občany Unie nacházejícími se ve srovnatelné situaci.

Související judikatura: rozsudek ze dne 26. května 2011, *Akdas a další*, C-485/07, EU:C:2011:346, rozsudek ze dne 18. října 2012, *Singh*, C-502/10, EU:C:2012:636.

Relevantní právní úprava: čl. 6 odst. 1 první pododstavec rozhodnutí Rady přidružení č. 3/80 o uplatňování systémů sociálního zabezpečení členských států Evropských společenství na turecké pracovníky a jejich rodiny.

Plessers (věc C-509/17)

Datum rozhodnutí: 16. května 2019

Závěr: *Právo EU brání takové vnitrostátní právní úpravě, která v případě převodu podniku uskutečněného v rámci řízení o reorganizaci prostřednictvím převodu pod soudním dohledem vedeného s cílem úplného či částečného zachování podniku převodce nebo jeho činnosti stanoví ve prospěch nabyvatele právo vybrat si, které zaměstnance převezme.*

Skutkové okolnosti: Christa Plessers byla zaměstnankyní společnosti Echo NV v provozovně v Houthalen-Helchteren (Belgie) od 17. srpna 1992 do dubna 2013. Dne 23. dubna 2012 zahájil obchodní soud v Hasseltu, Belgie, na návrh společnosti Echo řízení o reorganizaci za účelem dosažení dohody věřitelů podle článků 44 až 58 WCO. Společnosti Echo byl udělen odklad do 23. října 2012 a poté až do 22. dubna 2013. Dne 19. února 2013, tj. ještě před uplynutím doby odkladu, vyhověl obchodní soud v Hasseltu návrhu společnosti Echo, aby byl převod s dohodou změněn na převod pod soudním dohledem. Dne 22. dubna 2013 dal tento soud soudním správcům svolení k převodu movitých a nemovitých věcí na společnost Prefaco, což byla jedna ze dvou společností ucházejících se o převzetí společnosti Echo. Společnost Prefaco ve svém návrhu nabídla převzetí 164 zaměstnanců, tedy přibližně dvou třetin všech zaměstnanců společnosti Echo. Dohoda o převodu byla podepsána téhož dne. V příloze 9 k této dohodě byl připojen seznam přebíraných zaměstnanců. Jméno C. Plessers na tomto seznamu uvedeno nebylo.

Právní stránka: Cílem směrnice 2001/23, včetně jejího článku 3, je zajistit zachování práv zaměstnanců v případě změny vedení podniku tím, že jim umožňuje pokračovat v zaměstnání u nového zaměstnavatele za

stejných podmínek, jaké byly sjednány s převodcem. Účelem uvedené směrnice je zaručit v co největším možném rozsahu pokračování pracovních smluv nebo pracovních poměrů s nabyvatelem, a to v nezměněné podobě, aby bylo zabráněno tomu, že dotčení zaměstnanci budou mít méně příznivé postavení z pouhého důvodu převodu podniku. Dále podle čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/23 převod podniku nepředstavuje sám o sobě pro převodce nebo nabyvatele důvod k propouštění. Toto ustanovení však nebrání propouštění z hospodářských, technických nebo organizačních důvodů, se kterými jsou spojeny změny stavu zaměstnanců. Ze znění tohoto ustanovení vyplývá, že propouštění v souvislosti s převodem podniku musí být podloženo hospodářskými, technickými nebo organizačními důvody týkajícími se stavu zaměstnanců, které s tímto převodem niterně nesouvisejí. Z vnitrostátní právní úpravy v daném případě vyplývá, že nabyvatel má právo vybrat si, které zaměstnance převezme, avšak tento výběr musí být podložen technickými, hospodářskými a organizačními důvody a nesmí při něm dojít k zakázanému rozlišování. Přitom je patrné, že takováto vnitrostátní právní úprava – na rozdíl od čl. 4 odst. 1 směrnice 2001/23 – nemíří na propouštěné zaměstnance, ale na ty, jejichž pracovní smlouva je převáděna, přičemž se rozumí, že výběr posledně uvedených osob nabyvatelem je založen na technických, hospodářských a organizačních důvodech. Je sice pravda, že pokud jde o zaměstnance, které dotýčný nabyvatel nevybral, a kteří jsou tudíž propouštěni, jedná se implicitně, avšak nutně o ty, u nichž žádný technický, hospodářský nebo organizační důvod dle názoru nabyvatele neukládá převzetí pracovní smlouvy, nicméně tento nabyvatel není nijak povinen prokázat, že propouštění uskutečněné v rámci převodu je dáno důvody technického, hospodářského nebo organizačního rázu.

Související judikatura: rozsudek ze dne 22. června 2017, *Federatie Nederlandse Vakvereniging a další*, C-126/16, EU:C:2017:489, rozsudek ze dne 16. října 2008, *Kirtruna a Vigano*, C-313/07, EU:C:2008:574.

Relevantní právní úprava: směrnice Rady 2001/23/ES o sblížení právních předpisů členských států týkajících se zachování práv zaměstnanců v případě převodů podniků, závodů nebo částí podniků nebo závodů.

Připravil: Jan Tlamycha